

важна работа, безъ да дойде въ тази стая и да се посъветва съ духоветъ на прадѣдитъ.

Азъ влѣзохъ въ святилището и се поклонихъ до земята. Баща ми бѣше твърде развълнуванъ. Той горѣше златни книжки предъ нашия родоначалникъ.

— Лао, — каза баща ми, — ти отивашъ въ Унъ-Хио-Кунгъ (Академията). Ако издържишъ изпита си успѣшно, ще имашъ голѣми облаги, не само ти, но и азъ. Навѣрно ще ми дадатъ по-голѣма длъжностъ. Надѣвамъ се, че прадѣдитъ ни ще ти помогнатъ въ тази толкова важна работа.

После ми даде нѣколко съвета, какъ да се държа, отъ какво да се пазя, какъ по-добре да се наредя. Обещахъ му, че нѣма да забравя ни едно отъ наставленията му.

— Лао, — продължи той, и въ гласа му звучеше тревога, — ти бѣше прилеженъ ученикъ досега и азъ съмъ увѣренъ въ знанията ти, но се боя отъ буйния ти нравъ. Азъ имамъ неприятели. Тѣ съ четири очи търсятъ и най-малкото нѣщо, съ което би могли да ми напакостятъ. Бжди предпазливъ, вглеждай се въ всичко добре, обмисляй всѣка постѣпка, всѣка дума.

При раздѣлата ни, баща ми не можеше да скрие вълнението си, макаръ и да не го прояви съ никакво движение; високиятъ му чинъ не му позволяваше това. Азъ сжщо се държахъ почтително и спокойно. Той ме изпрати до вратата на залата и бързо се върна назадъ; може би отиде да принесе нова жертва на прадѣдитъ, за да ми помогнатъ. . .

Като излѣзохъ отъ кѣщи, видѣхъ събрани всичкитъ ми домашни за сбогуване. Тукъ бѣха вси-